

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 4/02-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2002 vo veci podnetu A. U., bytom S., zastúpeného advokátom JUDr. B. S., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 64/97 takto

r o z h o d o l :

Základné právo A. U. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 64/97 **p o r u š e n é n e b o l o .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. júna 2001 doručené podanie A. U. (ďalej len „navrhovateľ“), bytom S., označené ako „Podnet – návrh na začatie konania“. Keďže navrhovateľ k svojmu podaniu nepripojil splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnik na jeho zastupovanie pred ústavným súdom, ústavný súd ho listom z 29. júna 2001 vyzval, aby mu takéto splnomocnenie predložil.

Na výzvu ústavného súdu navrhovateľ zaslal splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom pre advokáta JUDr. B. S., Advokátska kancelária, B., ktoré bolo doručené ústavnému súdu 10. júla 2001.

Z obsahu podania vyplynulo, že navrhovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). K porušeniu označených práv malo dôjsť postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 64/97. Svoje tvrdenie opieral o nasledovné skutočnosti:

„Žaloba spolu s návrhom na predbežné opatrenie bola podaná 14. 2. 1997. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo 21. 6. 1999, t. j. po vyše 2 rokoch. Tu treba dodať, že medzi tým bolo vydané, aj keď protiprávne uznesenie o predbežnom opatrení, ktorým nám bol urobený ďalší neoprávnený zásah do našich práv, ktoré však v tomto podaní nemienim veľmi rozvádzať... Posledné pojednávanie v predmetnej veci podotýkam, že zatiaľ len na súde I. stupňa sa uskutočnilo 27. 4. 2001, a ďalšie bolo stanovené na 19. 9. 2001. Keď zoberieme na zreteľ termín podania návrhu 14. 2. 1997 a vytýčené konanie 19. 9. 2001, tak konanie (zatiaľ stále na I. stupni súdu) sa už naťahuje 4 roky a 7 mesiacov, pričom žalobca za pomoci (možno povedať aj že za podpory súdu) aj keď neoprávnene, používa už vyše 4 a 1/2 roka naše finančné prostriedky vo výške 980.000, - Sk.“

Navrhovateľ na základe skutočností, ktoré uviedol, žiadal, aby „Ústavný súd SR vyslovil, že konaním Okresného súdu Bratislava 3 v Bratislave sa porušujú moje základné

práva a ľudské slobody, ktoré sú garantované nie len našou ústavou podľa čl. č. 48 odst. 2 Ústavy SR, ale aj Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd – čl. 6 v zmysle ktorých má každý právo, aby sa jeho vec prejedнала bez zbytočných prietáhov“.

Keďže z podania navrhovateľa nevyplývalo, či vyčerpal sťažnosť na prietahy v konaní označeného súdu v zmysle ustanovení tretej časti zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“), ústavný súd vyzval navrhovateľa 7. decembra 2001, aby preukázal splnenie tejto podmienky v lehote 60 dní od doručenia tejto výzvy.

Právny zástupca navrhovateľa v odpovedi na výzvu predložil „požadované doklady na splnenie nevyhnutnej podmienky pre začatie konania o porušení práva“. Podľa neho „z týchto dokladov jednoznačne vyplýva, že klient sa kvalifikovaným spôsobom domáhal nápravy porušenia svojho práva zákonným inštančným postupom v zmysle Spravovacieho poriadku súdov“. Prílohu jeho odpovede na výzvu tvorili kópie sťažností adresovaných predsedovi okresného súdu z 25. októbra 1999 a 19. marca 2000, Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zo 14. novembra 1999 a z 5. februára 2001 a Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky z 3. mája 2001 spolu s odpoveďami na tieto sťažnosti.

Ústavný súd konštatoval, že sťažnosti sa týkali prešetrenia procesného postupu sudcu v konaní, resp. prešetrenia sťažnosti v zmysle § 27 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej správe súdov, obsahovo sa však (popri zdôvodnení námietky zaujatosti súdu v podaní z 21. decembra 1999) čiastočne vzťahovali aj na namietané prietahy v konaní, resp. v konaniach súvisiacich (vec sp. zn. 35 C 31/97). Do úvahy vzal aj celkovú dĺžku doterajšieho konania vo veci.

Ústavný súd podnet navrhovateľa predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí 31. januára 2002 a po zistení, že spĺňa náležitosti návrhu na začatie konania podľa

§ 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a že nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodol o jeho prijatí na ďalšie konanie.

Po prijatí podnetu na ďalšie konanie ústavný súd výzvou zo 4. februára 2002 požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k vhodnosti ústneho pojednávania vo veci. Rovnakú výzvu na vyjadrenie zaslal aj navrhovateľovi.

Navrhovateľ v odpovedi na výzvu doručenu ústavnému súdu 18. februára 2002 oznámil, že „v dostatočnom rozsahu vydokladoval svoje podanie, a podľa § 30, odst. 2 zákona č. 38/ 93 Z. z. netrváme na ústnom pojednávaní“.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu z 22. februára 2002 k podnetu navrhovateľa bolo ústavnému súdu doručené 28. februára 2002 a z jeho obsahu vyplynulo:

„Vec žalobcu DODO Cars – J. Č., S. proti žalovanému: ADUKO – A.U., Záhradnícka ul. č. 1, Bratislava o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 821.076, - Sk napadla na tunajší súd dňa 14. 2. 1997 a bola zaevidovaná pod sp. zn.: 1 Rob 20 97 po úprave sudcu zo dňa 18. 3. 1997 keďže vec bola zaevidovaná pôvodne pod sp. zn.: 19 Cb 34/97. Dňa 7. 4. 1997 bol vo veci vydaný platobný rozkaz, ktorý bol doručený 11. 4. 1997. Dňa 23. 4. 1997 bol vo veci podaný rozpor. Dňa 28. 4. 1997 bolo vo veci vydané uznesenie o vyrúbení súdneho poplatku za odpor doručené odporcovi dňa 2. 5. 1997. Dňa 3. 5. 1997 bol odpor spolu so žiadosťou o vyjadrenie doručený žalobcovi. Dňa 12. 5. 1997 bolo doručené vyjadrenie žalobcu k odporu. Dňa 14. 5. 1997 bol zaplatený súdny poplatok za odpor žalovaným. Dňa 23. 5. 1997 vec prevedená pod sp. zn.: 19 Cb 64/97 do oddelenia sudkyne JUDr. H. B. Dňa 18. 6. 1997 súdu doručené prevzatie zastúpenia žalovaného JUDr. K. Dňa 19. 6. 1997 návrh žalobcu doručovaný na vyjadrenie PZ žalovaného. Dňa 23. 9. 1997 vyjadrenie PZ žalovaného. Dňa 24. 11. 1997 oznámenie vypovedania plnej moci žalovaného. Dňa 13. 1. 1998 späťvzatie návrhu na vydanie predbežného opatrenia predbežné opatrenie bolo

vyklúčené na samostatné konanie pod sp. zn. Nc 503/97. Dňa 16. 1. 1998 súd zrušuje uznesenie o predbežnom opatrení, ktoré doručuje účastníkom konania dňa 26. 1. 1998. Dňa 15. 1. 1999 odvolanie plnomocenstva pre JUDr. T. Opatrením zo dňa 15. 3. 1999 Spr. 3022 99-18 vec pridelená Mgr. V. P. titulom preradenia JUDr. B. na vybavovanie občianskoprávnej agendy. Dňa 1. 6. 1999 vytýčený termín pojednávania na 21. 6. 1999. Termín odročený na neurčito s tým, že vo veci budú pripojené spisy 19 Cb 250/99 a 35 C 31/97. Dňa 16. 8. 1999 vydané uznesenie o spojení vecí sp. zn.: 19 Cb 64/97, 19 Cb 49/98, 19 Cb 250/99 na spoločné konanie pod sp. zn.: 19 Cb 64/97. Uznesenie doručené účastníkom konania dňa 8. 9. 1999. Dňa 26. 10. 1999 žiadosť PZ žalovaného na predloženie veci Krajskému súdu v Bratislave keďže po spojení vecí má ísť o vecnú príslušnosť Krajského súdu. Dňa 22. 11. 1999 vytýčený termín pojednávania na deň: 3. 12. 1999. Na pojednávaní bola vznesená námietka zaujatosti a z tohto dôvodu bol termín pojednávania odročený na neurčito. Dňa 6. 12. 1999 vec predložená Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Dňa 27. 12. 1999 námietka zaujatosti rozšírená na celý Okresný súd Bratislava III. Dňa 24. 2. 2000 vec vrátená tunajšiemu súdu na zabezpečenie vyjadrenia k námietke zaujatosti všetkých sudcov tunajšieho súdu. Dňa 31. 12. 1999 vznesený vzájomný návrh zo strany žalovaného. Dňa 25. 2. 2000 výzva na doplnenie vzájomného návrhu doručená PZ žalovaného 10. 3. 2000. Dňa 6. 3. 2000 doplnenie podaného protinávrhu zo strany žalovaného. Dňa 21. 3. 2000 návrh žalovaného na zamietnutie časti žalovaného návrhu. Dňa 5. 4. 2000 opätovné predloženie spisu na rozhodnutie o námietke Krajskému súdu s vyjadrením všetkých sudcov tunajšieho súdu. Dňa 19. 5. 2000 rozhodnutie o námietke doručené tunajšiemu súdu. Dňa 3. 11. 2000 vytýčený termín pojednávania na deň: 20. 11. 2000. Termín pojednávania bol odročený na deň: 1. 12. 2000. Vzhľadom na žiadosť žalovaného odročenie pojednávania z dôvodu neprítomnosti jeho PZ. Pojednávanie odročené na 11. 12. 2000 za účelom doloženia svedkov. 6. 12. – zaplatenie súdneho poplatku za vzájomný návrh žalovaným. 8. 12. 2000 vyjadrenie PZ žalobcu pojednávanie odročené na 10. 1. 2001 za účelom doloženia svedka, doplnenia vyjadrenia a doplata súdneho poplatku za vzájomný návrh Pojednávanie odročené na 22. 1. 2001. Dňa 17. 1. 2001 zrušený termín pojednávania z titulu PN sudcu. Dňa 21. 2. 2001 vytýčený termín pojednávania na 4. 4. 2001. Pojednávanie odročené na 25. 4. 2001 – na doloženie svedkov. Dňa 24. 4. 2001 súdu doručená žiadosť o odročenie pojednávania na

druhú polovicu mája 2001 z dôvodu PN zástupcu žalovaného. Pojednávanie odročené na 19. 9. 2001 z dôvodu PN zástupcu žalovaného. Pojednávanie odročené z dôvodu neprítomnosti PZ žalovaného. 26. 9. 2001 PZ žalobcu požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti, pojednávanie odročené pre neprítomnosť účastníkov a ich právnych zástupcov na termín: 9. 11. 2001. Pojednávanie odročené na termín 19. 11. 2001 za účelom doplnenia dokazovania. Pojednávanie odročené na 3. 12. 2001 za účelom vyhodnotenia záverečných rečí. Dňa 3. 12. 2001 vyhlásený rozsudok. Rozsudok vyhotovený dňa 27. 12. 2001 a doručený účastníkom konania dňa 23. 1. 2002. Dňa 28. 1. 2002 podané odvolanie. 4. 2. 2002 doručovanie odvolania protistrane na vyjadrenie a výzva na zaplatenie súdneho poplatku.

Z uvedeného prehľadu je zrejmé, že vo veci sudca konal plynule a primerane k počtu vecí nachádzajúcich sa v jeho senáte. Za sledované obdobie sudca Mgr. P. vybavoval v priemere 513 nevybavených a 431 nerozhodnutých vecí. Veľkosť jeho oddelenia vo vzťahu k ostatným sudcom bola najnižšia. V predmetnej veci došlo k výmene osoby sudcu JUDr. B. – Mgr. P. – JUDr. G. Pri každej zámene je nutnosťou vec preštudovať pričom k zámene osôb došlo v celom oddelení nielen v konkrétnej veci. JUDr. B. bola preradená na vybavovanie občianskoprávnej agendy. Celé jej oddelenie bolo prerozdelené medzi ostatných Cb sudcov, Mgr. P. od 1. 1. 2002 vykonáva stáž na Krajskom súde v Bratislave v dĺžke konania 1 rok a jeho agendu prevzal JUDr. G. V prílohe Vám predkladám neprítomnosť Mgr. P. v rokoch 1999, 2000, 2001 na pracovisku formou fotokópie absenčných kariet za roky 1999, 2000, 2001. V roku 2001 bol Mgr. P. dočasne pridelený v mesiacoch máj, jún, október na Krajský súd v Bratislave. Keďže sa jednalo o trojmesačné pridelenie – agendu Mgr. P. som neprerozdelenil medzi ostatných sudcov, nakoľko nebol daný dôvod na prerozdelenie agendy v zmysle ustanovenia § 2 vyhlášky č. 66/1992 Zb. v znení neskorších noviel.

Dĺžka konania podľa môjho názoru je primeraná procesným podaniam účastníkov konania ako i návrhom vzneseným v priebehu súdneho pojednávania. Tiež zložitou veci, kedy nejde o jeden žalobný návrh, ale spojenie viacerých žalobných návrhov.“

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení tiež uviedol, že v označenej veci netrvá na ústnom pojednávaní.

Preskúmaním doterajšieho konania okresného súdu ústavný súd z vyžiadaného spisu vo veci sp. zn. 19 Cb 64/97 zistil nasledovné skutočnosti.

Po doručení žaloby navrhovateľov okresnému súdu 14. februára 1997 okresný súd vzhľadom na návrh na vydanie predbežného opatrenia vytýčil tento na samostatné konanie. Rozhodnutím sp. zn. Nc 503/97 bol návrh na vydanie platobného rozkazu prevedený do registra Rob. Okresný súd vydal 7. apríla 1997 platobný rozkaz pod č. 1 Rob 220/ 97, ktorý bol doručený účastníkom 11. apríla 1997. Žalovaný podal 23. apríla 1997 odpor proti platobnému rozkazu a okresný súd vyzval 28. apríla 1997 žalobcu, aby sa vyjadril k odporu žalovaného. Žalobca sa k odporu žalovaného vyjadril 12. mája 1997. V dôsledku odporu bol spis prevedený do registra Cb. Okresný súd ďalej 10. júla 1997 vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k žalobe. Právny zástupca žalovaného sa vyjadril 23. septembra 1997. Žalobca neskôr – 13. januára 1998 – návrh na vydanie predbežného opatrenia vzal sčasti späť, čomu okresný súd vyhovel 16. januára 1998 (o veci rozhodovala sudkyňa JUDr. Helena Buchová). V období od konca januára 1998 do polovice marca 1999 okresný súd vo veci nekonal v súvislosti s prerozdelením súdnej agendy vzhľadom na organizačné zmeny v jeho práci.

Opatrením predsedu okresného súdu Spr. 3022/99 z 15. marca 1999 podľa § 2 ods. 2 a 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom a rokovacom poriadku pre okresné s krajské súdy v znení neskorších predpisov bol spis pridelený sudcovi Mgr. V. P.

Okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 21. jún 1999. Uznesením zo 16. augusta 1999 okresný súd spojil veci sp. zn. 19 Cb 64/97, 19 Cb 49/98 a 19 Cb 250/99 do jedného konania vedeného pod sp. zn. 19 Cb 64/97.

Žalovaný 13. októbra 1999 písomne požiadal okresný súd o doplnenie zápisnice z pojednávania, pretože podľa neho nezodpovedá prednesu strán (na pojednávaní osobne prítomný žalovaný i jeho obhajca). Právny zástupca žalovaného ďalej 26. októbra 1999 požiadal okresný súd, aby vec postúpil krajskému súdu, pretože spojením vecí predmet sporu presahuje 1 milión Sk, čo podľa neho zakladá vecnú príslušnosť krajského súdu.

Pojednávanie vo veci sa konalo 3. decembra 1999. Na tomto pojednávaní okresný súd vysvetlil stranám neodôvodnenosť návrhu na postúpenie veci krajskému súdu. Žalovaný na toto vysvetlenie reagoval námietkou zaujatosti, ktorú 23. decembra 1999 rozšíril na všetkých sudcov okresného súdu.

Okresný súd 6. decembra 1999 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti. V dôsledku doplňujúceho podania krajský súd vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený (po rozšírení námietky 23. decembra 1999), pretože neobsahoval vyjadrenia všetkých sudcov okresného súdu. Medzitým žalovaný 31. decembra 1999 podal na okresnom súde protinávrh, na doplnenie ktorého ho okresný súd vyzval 25. februára 2000. Žalovaný doplnil svoj návrh 6. marca 2000. Ďalej žalovaný podal 21. marca 2000 na okresný súd návrh na zrušenie predbežného opatrenia.

Okresný súd 5. apríla opätovne predložil krajskému súdu spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 25 Nc Cob 90/00, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci, a spis vrátil okresnému súdu 19. mája 2000.

Okresnému súdu bolo 14. septembra 2000 doručené ďalšie písomné podanie žalovaného. Okresný súd nariadil pojednávanie na 20. november 2000, aj keď právny zástupca žalovaného žiadal (so súhlasom žalovaného) pojednávanie odročiť pre práceneschopnosť. Ďalšie pojednávania vo veci sa uskutočnili 1. decembra 2000, 11. decembra 2000 a 10. januára 2001. Právny zástupca žalovaného oznámil 16. januára 2001 okresnému súdu, že bol hospitalizovaný, a žiadal vytýčiť termín pojednávania najskôr na máj 2001. Žalovaný sa na pojednávanie, ktoré okresný súd nariadil na 4. apríl 2001,

nedostavil z dôvodu práceneschopnosti. Na pojednávanie 25. apríla 2001 sa ospravedlnil právny zástupca žalobcu z dôvodu práceneschopnosti. Pojednávanie nariadené na 19. september 2001 bolo odročené pre neprítomnosť právneho zástupcu žalovaného na 27. september 2001. Právny zástupca žalobcu požiadal 26. septembra 2001 o odročenie pojednávania, a preto bolo pojednávanie odročené pre neprítomnosť účastníkov a ich právnych zástupcov na 9. november 2001. Toto pojednávanie bolo odročené na 3. december 2001 za účelom vyhodnotenia záverečných rečí.

Okresný súd vyhlásil rozsudok vo veci sp. zn. 19 Cb 64/97 (19 Cb 64/97-227) na pojednávaní 3. decembra 2001. Rozsudok vyhotovil 27. decembra 2001 a účastníkom ho doručil 23. januára 2002.

Súdne konanie vo veci sp. zn. 19 Cb 64/97 na okresnom súde skončilo vydaním rozsudku 3. decembra 2001. Keďže navrhovateľ sa proti rozsudku odvolal, v tomto čase krajský súd rozhoduje o jeho odvolaní (list podpredsedníčky okresného súdu doručený ústavnému súdu 22. apríla 2002 a informácia okresného súdu z 20. júna 2002).

II.

Navrhovateľ sa svojím podnetom domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, ako aj vyslovenia porušenia jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o podnetoch namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno dosiahnuť len právoplatným... rozhodnutím. Nestačí, ak štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov“ zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prerokovanie vecí v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01).

Pri posudzovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' vecí, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' vecí, predmetom konania pred okresným súdom bola žaloba zo 14. februára 1997 o neplnenie povinností z uzavretej zmluvy o dielo smerujúca voči navrhovateľovi ako žalovanému, ktorá sa týkala zmluvnej pokuty (vedená na okresnom súde pod sp. zn. 19 Cb 34/97, od 18. marca 1997 pod sp. zn. 1 Rob 220/97 a po podanom odpore proti vydanému platobnému rozkazu od 23. mája 1997 pod sp. zn. 19 Cb 64/97), ďalšia žaloba voči navrhovateľovi ako žalovanému z 20. februára 1998 na zaplatenie zmluvnej pokuty za iné obdobie (vedená pod sp. zn. 19 Cb 49/98), ako aj určovacia žaloba navrhovateľa ako žalobcu podaná na okresnom súde 12. mája 1999 (vedená pod sp. zn. 19 Cb 250/99), ktorou sa navrhovateľ domáhal určenia, že jeho záväzok vyplývajúci zo zmluvy o dielo zanikol 15. augusta 1996. Tieto žaloby boli spojené na spoločné konanie 16. augusta 1999. Podľa názoru ústavného súdu si povaha vecí, aj vzhľadom na uvedené spojenie viacerých návrhov, vyžadovala dokazovanie vyjadreniami a výpoveďami žalobcov, žalovaného, svedkov, zaobstaraním a vyhodnotením listinných dôkazov, a teda časovo náročnejší procesný postup v konaní. Ústavný súd však nepovažoval vec právne a fakticky za zložitú.

2. Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na

prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru. Z hľadiska hodnotenia uvedeného kritéria navrhovateľ, ktorý v konaní pred okresným súdom vystupoval ako žalovaný, ovplyvnil dĺžku konania predovšetkým v období od októbra 1999 námietkou nepríslušnosti súdu, námietkou zaujatosti rozšírenou na všetkých sudcov okresného súdu, ako aj opakovanými žiadosťami (resp. žiadosťami svojho právneho zástupcu) o odročenie pojednávania.

Navrhovateľ žiadal o odročenie pojednávania nariadeného na 20. november 2000 z dôvodov neprítomnosti svojho právneho zástupcu a nezúčastnil sa na pojednávani 4. apríla 2001 z dôvodov práceneschopnosti. Právny zástupca žalovaného žiadal, aby okresný súd v období od januára do mája 2001 nenariaďoval pojednávanie z dôvodov jeho práceneschopnosti a tiež žiadal o odročenie pojednávani nariadených v období po 25. apríli 2001 (19. september 2001, 27. september 2001, 9. november 2001 a 29. november 2001) prevažne z dôvodov práceneschopnosti.

Ústavný súd zistil, že účastník konania (jeho právny zástupca) svojím správaním ovplyvnil celkovú dĺžku konania vo veci, najmä v období po októbri 1999.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorého uplatnením ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní toho, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu označených základných práv, ústavný súd zistil, že tomu tak nie je. Výsledkom konania okresného súdu (napriek obdobiu nečinnosti okresného súdu od konca januára 1998 do polovice marca 1999, ktoré tvorilo menej ako štvrtinu z celkového obdobia, v ktorom okresný súd konal) bolo po štyroch rokoch a desiatich mesiacoch rozhodnutie, proti ktorému bolo podané odvolanie, o ktorom v tomto čase rozhoduje súd vyššieho stupňa.

Ústavný súd postup okresného súdu v uvedenom období vyhodnotil ako konanie, ktoré predovšetkým v období od marca 1999 smerovalo k odstráneniu právnej neistoty

navrhovateľa v jeho veci, a teda ako také, ktoré nespôsobilo zbytočné priesťahy v konaní vo veci sp. zn. 19 Cb 64/97.

Ústavný súd konštatoval, že okresný súd v období od 14. februára 1997 do 3. decembra 2001 (predovšetkým po 1. júni 1999) viac ako 10-krát nariadil a odročil pojednávanie vo veci, okrem dvoch prípadov na žiadosť žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu.

Ústavný súd na základe uvedených skutočností uzavrel, že základné právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 64/97 nebolo porušené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2002